

(המשך מעמוד 8)

שעליו כתב את הספרות במיומנות גדולה. את המיספר המזויף הזה השאיר על המכונת למשך יום אחד בלבד. למחרת כבר הוריד את הלוחיות והחזיר את המיספר המקורי.

הכנת הלוחיות המזויפות מעידה על כך כי גור יודע להשתמש במיומנותו לציור וגרפיקה ונעזר בה למטרותיו הפוליטיות. אם אומנם יזוף לעצמי מו הפעם דרכו, כדי לחמוק מן הארץ, יהיה בכך מישום המישך לענייני הלוחיות המזויפות.

לפני שחטף גור את אורון, הוא ניסה לחטוף נער צעיר אחר, בן 11, בכפרי שמריהו. לשם כך הוא לבש מדים וחבש פיאה נכרית.

למרות שבעת החטיפה חבש גור פיאה נכרית, לא היתה כל מחלוקת כמישפט כי הוא היה החוטף. בנתי המישפט סיפר גור כי אומנם לקח את הילד, אולם היה זה כעין תרגיל, כדי להתאמן כיצד הוא מסתדר עם ילדים זרים, מכיוון שידע כי יהיה עליו לשחות במחיצתו של ילד אחר.

מאפיזודה זו, שבה הורשע גור בבית-המשפט, ושעליה קיבל את שנות-המאסר המצטברות המאסר-העולם, אפשר ללמוד הרבה על גור. אפשר לומר כי הוא מתכנן את מעשיו מראש. הוא מתכונן אליהם היטב, ומכין את התחפופות המתאימה לאירוע. יתכן כי על תרגיל הפיאה הנכרית חזר שוב כאשר נמלט הפעם מבית הכלא.

לאורך כל הדרך, ובכל מעשיו, נעזר גור תמיד ננשים. למרות שהוא שמני מן, בעל גובה בינוני ומקריב, תמיד הצליח להקסים נשים. בעת המישפט היה גור נשוי ואב לשני ילדים, אך חי עם סטודנטית וסופרת צעירה ונאה, רחל אש, אשר מתחת בית-הוריה בילה את לילה-הכופר. בעדותו בבית-הדין פט סיפר גור כי יום אחריו שחטף את אורון הגיע איתו במכוניתו לנתניה, שבה התגורר עם אשתו. הוא השאיר את הילד במכונית במרכז העיר, הלך למיספרה השייכת להורי אשתו, ולקח מהאשה 500 לירות. עבור דלק, משם חזר לדירה שבה התגורר עם רחל בהרצליה. ליד מכשיר-הטלפון בדירה מצאה רחל על קופסת-סיגריות את מיספר הטלפון של מישפחת ירדן, רשום בכתב-ידו של גור.

אפשר להניח כי גם בבדייתו הנוכחית השתמש גור בנשים. גם הפעם בודאי לא היו מודעות לכך כי גור משתימש בהן למטרותיו.

על קורירתו המופלג וקשיחותו של גור אפשר ללמוד מאפיזודה אחרת בפרשת רצח אורון ירדן. הוא סיפר בבית-הדין כי לא התכוון להרוג את אורון, וכי נסע איתו ימים אחדים לטיול בארץ. רק ביום שלישי, אחרי ששוטטו ימים יחד במכונית, החל הילד להיות חסר-מונחה. הוא ליד תחנת-הרכבת בתל-אביב כאשר אורון צעק, וניסה לצאת מהמכונית. גור לפת את צווארו של הילד כדי להשתוק, ופיתאום הרגיש כי הילד התעקף. גור שפך עליו מים, אך הילד לא חזר להכרתו. למרות שהמשיך לנסוע, גור השאיר את המכונית בתוכה הילד המעולף בפתח-תיקוה. נעל את הארץ, ונסע באוטובוס לבית הוריה של רחל אש, כדי לקחת את דמי-הכופר. למחרת בערב, אחרי תרגיל ההטיעו שערך למישפחה, ואחרי שהחביא את הכסף מתחת לעמודים של הבניין, החזיר אותו אחיה של רחל למכוניתו בפתח-תיקוה. אז גילה כי אורון מת. הוא העביר את הילד לתא-המיטען והמשיך לנסוע לבית-הוריה של רחל. במכונית, שבה היתה מונחת גופת הילד, לקח גור את הוריה של רחל והסיעם לארוחת-ערב בבית התנעם. רק אחר כך נסע לנתניה וטמן את הגופה ליד בית גולדמאן.

גם מכך אפשר ללמוד רבות על בורש-האילתור של גור, על קורירתו ועל זילזולו בחיים ובמתים.

טעותו החידה של גור היתה כי החליט להשתמש בכסף-הכופר, למרות שבכל העיתונות נכתב כי המיספרים של השטרות נמסרו לבנקים. הוא נתפס אחרי שפקידה בבנק-המעולים ברחובות גילתה שטרות בעלי מיספרים של כסף-הכופר, שהופקדו בחשבון נוסף של גור. הוא הפקיד אותם בעצמו בבנק, ונתן כתובת נכונה של קרובי-משפחה ברחובות, במשם גורביץ. כאשר נתפס, היו בתוך מכונית-הטנאים שלו שטרות נוספים, בעלי מיספרים רשומים במישפחה.

יתכן שאפשר להיעזר בתיאור הבצע של גור ולנסות להתחקות אחריו דרך חשיבונות בנק שלו או של מקור רביו. לצורך בריחה היה זקוק בודאי לכסף, ויתכן שקיבל אותו ממקורביו בתאונת שונית.

כאשר נעצר גור בזמנו, בעיקבות מציאת הכסף, הוא לא הודה באשמה. גור נשבר רק כאשר הרשמינו לו החוקרים הקלטת שיחה בינו ובין מישפחת ירדן, שם זוהה קולו בודאות על-ידי מכוונת-קול מוויקיות של הטכניון.

גם זה מלמד כי גור הוא אגוד

קשה, שלמרות כל ההוכחות לא הצליחו מוטב הזקרייה-מישפטי רה לשבור אותו במשך תקופה ארוכה. אותו כוח-נפשי ובלתי חן עצמי מלווים בודאי את גור גם בבדייתו הנוכחית.

מיד לאחר תפיסתו של גור, ביולי 1980, עוד לפני מישפטו, ערך הפסיכולוג ד"ר דויד רודי ניתוח אישיותו של גור למען העולם הזה. מדהים לקרוא היום את המלים הנראות ממש נבואיות.

אמר אז רודי:
סביר להניח כי בכלל ירגיש החוטף חופשי מאותו תלין פנימי (הכוונה לפסיכופטי שלו), יתכן גם שייפתח רגש-עליונות.

תוך תקופה מסוימת יחזור למישחק הרגיל שלו. הוא ירשים עד מהרה את הסוהרים והעובדות-הסוציאליטיות באישיותו ובקיסמו האישי. סביר שיחזיר לצייר, אם יאפשר לו. הוא ישתדל לפתח עוד כמה שאפשר את כישורו, כדי שכולם יתפעלו מציווריו...

פסיכופט איננו מטומטם. להיפך, בגלל הצורך החולני להזיק לזולת, הוא עושה מאמצים לעיונים להצליח. למכרו קשה לתפוס שאדם נעים הליכות כזה תכנן מראש לרצוח ילד... מכרו וידידיו אומרים עליו כי הוא ניחן בכישורו יוצא מן הכלל לעורר אמון. אומרים כי הוא אינטליגנטי, תרבותי, איש-שיחה וכו', אך מי שאומר זאת לא יודע כי כל זה רק מישחק.

הפסיכופט איננו כן כלפי הסובבים אותו. הוא אומר דברים כדי לסכר את האוזן. הוא מחפש אצל כל אחד את הנקודות החלשות באגו, שעליהן יוכל לטפוח כדי להתחבב. הרצון ליצור אמון אינו נובע מתוך רגש לזולת. זאת היא מטרה בלעדית, שמאחוריה עומד רק דחף כפיייתי עצום ובלתי-ניתן לשליטה — הדחף להזיק.

הפסיכופט מחפש תמיד ררכים כיצד לנצל את האמון שרכש לו, כדי להזיק, כך מספרים ידידיו של גור כי נהג ללוות כספים ותמיד שכה להחזיר, ביצע פריצות רווקא לבתי-עסק של אנשים שהכיר בסביבת מגוריו, כלי נתניה, ואיכזב תמיד את מי שתלה בו תיקויות.

עד כאן דיברי הר"ר רודי.
נראה כי התיאוריה הזו הוכיחה את עצמה שנית. גור הקסים את מנהל הכלא, הרשים אותו בציווריו, רכש את אמונו וניצל אותו כדי להזיק. הוא איכזב את האנשים שתלו בו תיקויות ונתנו לו הודמנות להוכיח את עצמו. הוא שוב נשך את כל הידיים שעזרו לו. הפעם אין לו מה להפסיד. גם אם ייתפס, העונש שיוטל עליו לא יהיה כבד מזה המחכה לו מסוהר — מאסר עולם ועוד 34 שנות-מאסר מצטברות.

(המשך מעמוד 37)

התיקשורת וגירש אותם מתנותו, תוך שהוא עומד על זכותה של הקורבן לפרטיות. אך ליד מדרגות הבניין התלקח סיכסוך בינו ובין היימן, ש' התעקש לקבל מידע. העניין הסתיים בכתבי-אישום שהוגש נגד היימן על הסגת-גבול.

המזוקן עם השאלה

אבל הדראמה של היום הרביעי הגיעה לשיאה כאשר צוותי הטלוויזיה עלה לקומה השישית, שבה התקבצו רוכשי-דירות של חברת קלרין ועשרות עורכי-דין מייצגים אותם. גם האולם של השיאת בית המישפט, שהוא גדול במיוחד, היה קטן מלהכיל את כל הבאים. רבים נותרו מחוץ וצנאו על הדלת. שוטרים ופקידי-עזר עצרו את הקהל מלהתפרץ לאולם.

הדיון החל בהיעדרו של עורך-הדין יהודה מוריץ, המייצג את חברת קלרין, שביקשה בעצמה את הפירוק. "אולי הוא ירד לבקר את מישפחת מוריץ אצל השופט שטרומון?" שאל מישוה בבדיחות-הרעת, אבל הוא הושחק מיד על-ידי הקהל העצבני. אנשים שוחחו זה עם זה כאחים לצרה, כל אחד סיפר כמה כסף השקיע כבר בדירה ואיזה כיטחונות יש בידו. צעיר בעל זיפיקון הטריד את העיתונאים ועורכי-הדין. הוא סיפר כי אשתו בחודש השביעי להריונה, את כל כספם כבר מסרו לקלרין וגם את רירתם הישנה העבירו לחברת קלרין. "מה יהיה, איפה נגור?" שאל את כל מי שפגש.

סוללה של עורכי-דין הודתה לפני השופט אבנור. כל עורך-דין אמר את שמו ואת מי הוא מייצג. היו שם עורכי-דין שייצגו את הפרוייקטים הגדולים של קלרין, כמו פואבלו-אספניול בראשון-לציון והמדורגים בנתיים. היו כאלה שייצגו מרכזי בניה באשרוד ובחדרה, והיו גם עורכי-דין שהוועקו למקום ברגע האחרון על-ידי לקוחות פרטיים, למישמע הידיעה ברדיו. הם לא היו לבושים במדי-מישפט, והתנצלו לפני השופט על כי באו לבושים בביגדי ספורט ומקטרונים משוכצים.

כאשר הגיע עורך-הדין מוריץ, הוא הרגיע את כולם ואמר כי אין אמת בשמועות השונות בעיר, כי מישפחת מהטוב (בעלי קלרין) עזבה את הארץ במטוס פרטי, נסעה למצרים או ירדה לארגנטינה מולדתם. הוא סיפר כי היו איזמים על בני המישפחה, ולכן הם לא באו לבית-המישפט.

כמה מעורכי-הדין, המייצגים את המשתכנים, העלו טענות ברבר רמאות מצד מישפחת מהטוב, וררשו לעכב את יציאתם מהארץ ולהפקיד את דרכי ניהם במישפחה. "הם חילקו ערבויות אישיות לכל אחד", אמר אחד מעורכי-הדין, שסיפר כי קונים ששמעו על קשיים כלכליים של חברת קלרין, פנו אישית לבעלי-החברה וביקשו ערבות. בעלי-החברה הרגיעו אותם ונתנו להם ברצון ערבות אישית על גירי-מיכתיבים של החברה. "הקונים הם אנשים תמימים, הם אפילו לא שמו לב שליר החתימה לא היה מיספר תעודת-זהות או כתובת, הם הסתפקו בחתימה של אחד מבני מישפחת מהטוב", אמר עורך-הדין.

הדיון היה קצר, מאחר שכל הצדדים הסכימו כי יש למנות מפרקים וכי בראשם צריך לעמוד הכנ"ר — כונס הנכסים הרישמי. זאת כדי שהוא יפקח אישית על כל פעולה וידא לאינט-רסים הרבים והשונים הכרוכים בפרשה. כאשר יצא עורך-הדין מוריץ מהאולם, ניגש אליו הבחור המזוקן ושאל גם אותו: "מה יהיה על הדירה שלי?" אני רק עורך-דין, ענה לו מוריץ, ומיהר במבוכה לצאת מהאולם.

* אין קירבת מישפחה בין השניים.

ואיים בהתאבדות. גם אם, לדברי הכתבה, סירב עורך-הדין למכור את הדירה, למחרת התאבד הנכה. למרות ששמו המפורש לא הוזכר בכתבה, הגיש עורך-הדין איזמן קובלנה פלילית פרטית נגד המקומון ועורכו, ארנון.

השבוע הסתיים הדיון בתביעה, ואר-נון הורשע בהוצאת-דיבה על איזמן. השופטת ערנה בקנשטיין מצאה כי העובדות שבכתבה לא היו אמת; וכי ארנון לא פעל בתום-לב בעת כתיבתה של הכתבה. היא הרשיעה את עורך המקומון, ותגזור את דינו בתחילת השנה.

הגיס מופיע בתיק

ר עוד תביעת-הדיבה של איזמן נגד ארנון כבר הסתיימה. לא נעש' תה בינתיים כל פעולה בתיק הפלילי

שופטת בקנשטיין גורדין בתחילת השנה

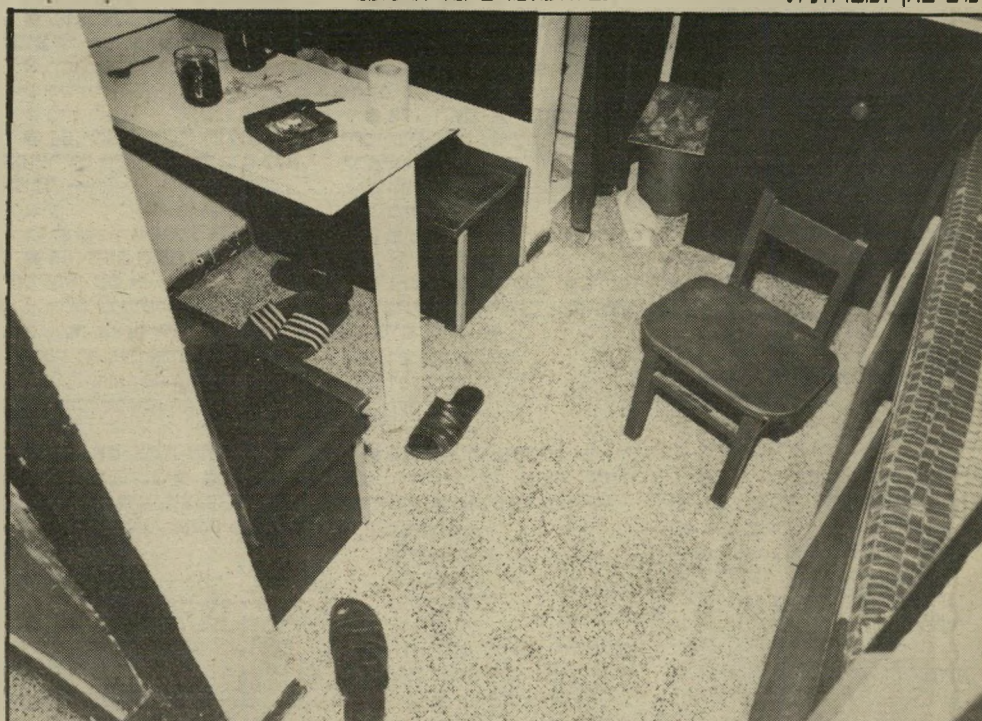
נגד איזמן, בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

ברנס, שהואשם גם הוא על חלקו בפרשה, נשפט בינתיים ודינו נגוד למאסר. הוא הספיק להשלים את ריצו העונש ויצא כבר לחופשי. ואז התברר, כי משום מה נרשם בטעות ביומן המח' לקה הפלילית של בית-המישפט ה' מחוזי בתל-אביב, כי תיקו של איזמן הסתיים.

אבל זאת היתה טעות, והתובעת ביליין חיכתה עד לסיום מישפטו של ברנס, כדי לזמנו כעד תביעה למישפט של איזמן. ואז פנתה לבית-המישפט ומועד הדיון בתיקו של איזמן נקבע לסוף החודש, לפני השופטת שושנה ברמן. המישפט אמור היה להיערך מיום ליום ולהסתיים עוד לפני תוך השנה. אולם, ימים ספורים לפני מועד הדיון, הוגשה לבית-המישפט בקשת רחיה. עורך-הדין איזמן טען כי הוא חולה במחלה קשה וזקוק לטיפול מיוחד בחו"ל, ועל כן ביקש את דחיית המישפט.

למרות התנגדות הפרקליטות, הצ' ליה עורך-הדין אסף כספי, שהופיע בתיק עבור גיסו, לדחות את תחילת הדיון לחודש מרס 1986. עורך-הדין כספי הסביר כי ברצונו לפנות ליועץ המישפטי ולבקש עיכוב-הליכים. וזה למרות שבתיק זה כבר הוגשה בקשה אחת כזו, והיא נדחתה על-ידי היועץ המישפטי.

ובינתיים מצפה נתניה להמשך הפר-שה.

פדים. על השולחן נייר-טואלט רך - מיצרד מבוקש בכלא - מאפרה ומוסות-קפה. את התא חלק צבי גור עם אסירי אחר, בעל הזכות למטה התחנתונה.

כלוב בלי ציפור

זהו הרושם שמש' איר התא הזעיר אך הנוח של גור. משמאל שולחן קטן בעל מושבים מרוי